

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 118/2020-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. marca 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Dušan Divko, advokát, spol. s r. o., Šoltésovej 346/1, Považská Bystrica, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Dušan Divko, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Čadca č. k. 7 C 198/2015-221 z 19. septembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako neprípustnú.

Odôvodnenie:

I.

Skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. februára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 C 198/2015-221 z 19. septembra 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že o žalobe sťažovateľky ako žalobkyne rozhodol okresný súd uznesením č. k. 7 C 198/2015-200 z 30. novembra 2017, ktorým konanie zastavil z dôvodu vyhláseného konkurzu na majetok dlžníka, teda žalovaného. Okresný súd vo výroku II uvedeného uznesenia priznal sťažovateľke ako žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 19. januára 2018 a vykonateľnosť 20. februára 2018.

2.1 Okresný súd následne napadnutým uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom rozhodol, že sťažovateľke ako žalobkyni priznáva náhradu trov konania vo výške 0,00 €. Okresný súd v odôvodnení uviedol, že *„hoci bola žalobkyňa v spore v celom rozsahu úspešná, súd jej priznal náhradu trov konania vo výške 0,00 €, nakoľko na majetok žalovaného bol vyhlásený konkurz a žalovaný bol oddlžený, pričom oddlženie sa vzťahuje na pohľadávku, ktorá bola predmetom tohto súdneho konania“*. Napadnuté uznesenie vydal vyšší súdny úradník okresného súdu, a preto okresný súd v poučení napadnutého uznesenia uviedol, že *„proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť“*.

2.2 Sťažovateľka podala 25. septembra 2019 proti napadnutému uzneseniu sťažnosť. V sťažnosti namietala jednak chyby v písaní a iné nesprávnosti napadnutého uznesenia a zároveň žiadala zmenu výroku o priznanej sume náhrady trov konania vo výške 0,00 €.

2.3 Okresný súd opravným uznesením č. k. 7 C 198/2015-255 z 28. januára 2020 opravil napadnuté uznesenie v jeho záhlaví v označení žalovaného z nesprávne uvedeného « [redacted], so sídlom kancelárie: [redacted], [redacted], správca dlžníka [redacted], [redacted], bytom [redacted], [redacted] », na správne znejúceho žalovaného „ [redacted], [redacted], bytom [redacted] ». Opravné uznesenie bolo vydané vyšším súdnym úradníkom. O druhej časti sťažnosti sťažovateľky proti napadnutému uzneseniu (t. j. namietanie priznanej sumy náhrady trov konania) okresný súd do podania ústavnej sťažnosti v sťažnostnom konaní nerozhodol.

3. Podľa sťažovateľky boli napadnutým uznesením okresného súdu porušené ňou označené ústavné práva. Sťažovateľka uvádza, že na jednej strane disponuje právoplatným rozhodnutím o priznaní nároku voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré jej vznikli v uvedenom konaní, ktoré špecifikovala vo výške 1 019,15 € aj vo svojej sťažnosti z 25. septembra 2019, na druhej strane v rozpore s objektívne vzniknutými trovami jej okresný súd priznáva 0,00 €.

3.1 Sťažovateľka je toho názoru, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo k extrémnemu zásahu do základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces.

4. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Základné právo sťažovateľky [redacted], [redacted], bytom [redacted], podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Uznesením Okresného súdu Čadca 7C 198/2015-221 zo dňa 19.09. 2019 porušené bolo.

Uznesenie Okresného súdu Čadca 7C 198/2015-221 zo dňa 19.09. 2019 zrušuje a vec mu vracia na nové konanie a rozhodnutie.

*Sťažovateľke [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]
[REDAKOVANÉ], priznáva náhradu trov konania v rozsahu 100 %.*

II.

Relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

6. Ústavný súd konštatuje, že nie je sporné, že sťažovateľka podala proti napadnutému uzneseniu okresného súdu vydanému vyšším súdnym úradníkom sťažnosť z 25. septembra 2019, o ktorej v zmysle Civilného sporového poriadku rozhodne sudca okresného súdu (t. j. o sťažnosti dosiaľ rozhodnuté nebolo).

6.1 Bez potreby bližších doktrinálnych záverov k označeným ústavným právam sťažovateľky je potrebné konštatovať, že ústavná sťažnosť nie je prípustná.

6.2 Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základných práv a slobôd poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a ústavný súd až subsidiárne.

6.3 Princíp subsidiarity nás učí, že ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o sťažnosti subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak o tejto ochrane nerozhodujú všeobecné súdy (porov. mutatis mutandis II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť (porov. I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

6.4 Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

6.5 Sťažovateľka podala v zmysle Civilného sporového poriadku proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť. O sťažnosti v jej veci bude rozhodovať sudca okresného súdu a sťažovateľka nepreukázala, že by ku dňu podania ústavnej sťažnosti bolo o jej sťažnosti ako celku (okrem opravného uznesenia o oprave zrejmých nesprávností vydaného vyšším súdnym úradníkom) rozhodnuté sudcom okresného súdu.

6.6 V zmysle uvedených východísk možno hodnotiť, že právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje sťažovateľke účinný právny prostriedok ochrany základných práv a slobôd, ktorý sťažovateľka využila (t. j. podala sťažnosť), avšak o ňom nebolo dosiaľ právoplatne rozhodnuté. Inak povedané, v tejto chvíli sa ústavná sťažnosť podaná ústavnému súdu javí byť predčasne podaná, keďže existuje iný orgán verejnej moci (okresný súd) oprávnený poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľky.

6.7 Reflektujúc prezentované závery, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu